

Karin Slaughter

Apja lánya

HarperCollins

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Karin Slaughter, 2017 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A mű eredeti címe: *The Good Daughter*

(HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.)

• Magyarra fordította: *Zinner Judit*

Nyomtatásban megjelent: HarperCollins, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-383-0

- *Kép*: Stephen Carroll/ Arcangel Images
- *Borítóterv*: HarperCollins Design Studio
- *A szerző fotója*: Alison Rosa

A HarperCollins® a HarperCollins Publishers vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- *A kiadó és a szerkesztőség címe*: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó*: dr. Bayer József
- *Főszerkesztő*: Vaskó Beatrix
- *Telefon*: +36-1-488-5569; *e-mail cím*: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Az Olvasóimnak

A The New York Times sikerszerzője

KARIN SLAUGHTER

*APJA
LÁNYA*

HarperCollins

„...amit te úgy nevezel, hogy küzdök a megadás ellen...
az nem a megadás elleni, hanem az elfogadásért való küzdelem,
még hozzá szenvedéllyel.

Úgy értem, lehetőleg örömmel. Képzeld csak magad elé, ahogy
fogcsikorgatva hajszolom az örömet – teljes fegyverzetben,
mivel ez igencsak veszélyes küldetés.”

Flannery O'Connor

1989. MÁRCIUS 16., CSÜTÖRTÖK
EZ TÖRTÉNT SAMANTHÁVAL

Samantha Quinn lábát mintha ezernyi darázs szurkálta volna, miközben a hosszú, elhanyagolt behajtón a farmház felé rohant. Futócipőinek dobbanásai a földes úton felvették a versenyt szívének szapora dobbanásaival a mellkasában. Lófarka a verejtéktől vastag kötélle állt össze, s minden lépésnél jobbra-balra lengve csapkodta a vállát. Attól félt, mindjárt elroppannak a vékony csontok a bokájában.

Egyre gyorsabban futott, kapkodva a száraz levegőt, utolsó erejét is beleadva a futásba, elfeledve minden fájdalmát.

Előtte, anyjuk árnyékában, ott állt Charlotte. Tulajdonképpen mindannyian anyjuk árnyékában álltak. Gamma Quinn fölébük tornyosult eleven kék szemével, rövid barna hajával, papírféher bőrével és éles nyelvvel, mellyel hajlamos volt apró, fájdalmas sebeket ejteni a legváratlanabb helyeken. Samantha már távolról észrevette, hogy Gamma szája vonallá préselődik az elégedetlenségtől, miközben a kezében tartott stoppert figyeli.

Fejében hallotta a másodpercek ketyegését, és jól behúzott a végére. Lábában az inak éles fájdalommal tiltakoztak, a darazsak pedig felköltöztek a tüdejébe. Izzadt tenyerében csúszott a műanyag stafétabot.

Húsz méter... tizenöt... tíz.

Charlotte beállt a megfelelő pozícióba, elfordítva testét Samantha felől, majd egyenesen előrenézve nekilódult. Jobb karját hátranyújtotta, várva, hogy tenyerébe csapódjon a váltóbot, ő pedig megkezdhesse a saját körét.

Ez a vak átadás. Bizalom és koordináció kell hozzá, de mint az előző órában minden egyes próbálkozáskor, egyikük sem állt készen a feladatra. Charlotte habozott és hátranézett, Samantha pedig előrelemdült, de a műanyag stafétabot csak húga csuklóján súrolta a bőrt sebesre, mint már vagy hússzor ezelőtt.

Charlotte felkiáltott, Samantha megbotlott, a bot leesett a földre, Gamma pedig hangosan elkáromkodta magát.

– Én ezt befejeztem – süllyesztette anyjuk a stoppert overálja mellzsebébe. Haragos léptekkel indult a ház felé, meztelen talpa piros volt az udvar csupasz, agyagos talajától.

Charlotte a csuklóját dörzsölgette.

– Seggfej!

– Idióta! – lihegte Samantha. Erővel kellett levegőt préselnie remegő tüdejébe. – Nem kellett volna hátranézned.

– Neked meg nem kellett volna felsértened a karomat.

– Ezt vak átadásnak hívják, nem hisztis átadásnak.

Bevágódott a konyhaajtó, mire mindketten a százéves farmház fele néztek, mely nagy alapterületű, toldott-foldott emlékműve volt azoknak az időknek, amikor még nem léteztek működési engedéllyel dolgozó építészek és építési engedélyek. A lenyugvó napnak sem sikerült megszépítenie a furcsa házat. Az évek során senki sem javított rajta semmit, legfeljebb időnként felfrissítették a fehér festéket a falán. A pizokcsíkos ablakok előtt fáradt csipkefüggönyök lógtak, a bejárati ajtót uszadékfaszürkére festették a több mint egy évszázadnyi észak-georgiai napkelték. A tető gerince megrogyott, mintha a ház is belerokkant volna abba, hogy Quinnék ideköltöztek.

Samanthát tizenhárom éves hűgától két év és egy évtizednyi veszekedés választotta el, de ebben a pillanatban legalább abban biztos lehetett, hogy ugyanarra gondolnak: *haza akarok menni*.

Az otthon, ahová vágytak, egy vörös téglás tanyaház volt, a városhoz közelebb. Ott posztterekkel és matricákkal díszített gyerekszobáik voltak (Charlotte-éban zöld varázsfilccel készült feliratok is), és takaros, négyszögletes füves terület zöldellt a ház előtt, nem pedig pusztán egy kopár, csirkék által összekapirgált földdarab árválkodott, meg egy hetvenméteres behajtó, hogy látni

lehessen, ki közeledik.

A vörös téglás háznál egyikük sem vette észre, ki közeledett.

Mindössze nyolc nap telt el, mióta romba dőlt az életük, de egy örökkévalóságnak érezték. Aznap este Gamma, Samantha és Charlotte felmentek az iskolába egy futóversenyre. Apjuk dolgozott, mint mindig.

Később egy szomszéd visszaemlékezett, hogy egy ismeretlen, fekete autót látott lassan jönni felfelé az utcán, a Molotov-koktélt azonban senki sem látta berepülni a vörös téglás ház kiugró ablakán. És senki sem látta kiömleni a füstöt az eresz alól, vagy a lángokat, ahogy a tetőt nyaldosták. Mire riasztották a tűzoltókat, a vörös téglás házból csak egy füstölgő, kormos váz maradt.

Hogy mi veszett oda? Ruhák, poszterek, naplók, plüssállatok, házi feladatok, könyvek. Két aranyhal, tömérdek tejfog, születésnapra kapott pénzek, lopott rúzsok, dugdosott cigaretták. Esküvői fotók, gyerekkori fényképek, egy fiú bőrdzsekije, egy szerelmes levél ugyanattól a fiútól. Mindenféle magnószalag, CD, egy számítógép, egy tévé – egy otthon.

– Charlie! – kiáltotta Gamma csípőre tett kézzel a konyhaajtó küszöbéről. – Gyere, terítsd meg az asztalt!

Charlotte Samanthához fordult.

– Utolsó szó! – mondta, majd elkocogott a ház felé.

– Szarházi – dünnyögte Samantha. Azt hiszi, övé az utolsó szó, csak mert azt mondja.

Fáradt lábain lassan elindult ő is. Nem sietett, hisz nem ő volt az a gyengeelméjű, aki képtelen egyszerűen hátranyújtani a kezét, és várni, hogy beletegyék a tenyerébe a stafétabotot. Fel nem foghatta, miért volt Charlotte képtelen megtanulni ezt az egyszerű átadást.

Cipőjét és zokniját otthagytta Charlotte-é mellett a konyha előtti verandán. A házban nyirkos, áporodott volt a levegő. *Szeretethiányos* – ez a szó jutott először az eszébe, amint átlépte a küszöböt. Az előző lakó, egy kilencvenhat éves agglegény a földszinti hálószobában halt meg egy évvel korábban. Apjuk egyik barátja tette lehetővé, hogy a farmházban lakjanak, amíg a biztosítótársaság nem intézkedik a tűzkár ügyében. Már ha egyáltalán születik megegyezés. Szemmel láthatóan nem jutottak dűlőre azzal kapcsolatban, hogy a gyújtogatás mennyiben tekinthető apjuk magatartása következményének.

A közvélemény mindenestre már meghozta az ítéletet, ez lehetett az oka annak, hogy a motelben, ahol az előző héten laktak, megkérték őket, költözzenek máshova.

Samantha bevágta a konyhaajtót, mert csak így maradt csukva. Az olajzöld tűzhelyen víz állt egy fazékban, a barna laminált pulton egy bontatlan doboz spagetti. A konyha is fülledt, nyirkos érzetet keltett, talán ez volt a ház leginkább szeretethiányos része. Egyik eleme sem volt összhangban a többivel. A vénséges hűtő nagyot szellentett, valahányszor kinyitották az ajtaját, a mosogató alatt álló vödör pedig néha magától megremegett. A rozoga asztal körül zavaróan össze nem illő székek álldogáltak, s az eldeformálódott gipszkarton falakon fehér foltok jelezték a valaha ott lógott képek helyét.

Charlotte kiöltötte a nyelvét, miközben papírtányérokat csapott le az asztalra, mire Samantha felkapott egy műanyag villát, és húga arca felé dobta.

Charlotte-nak a lélegzete is elállt, de nem a felháborodástól.

– Szent ég! Ez aztán szép dobás volt! – A villa ugyanis megpördült a levegőben, és pont betalált Charlotte ajka közé. Kivette a szájából, s odanyújtotta Samanthának. – Ha ezt még egyszer megcsinálod, elmosogatok helyetted.

– Én egy egész hétig mosogatok, ha neked csak egyszer is sikerül – replikázott Samantha.

Charlotte összehúzott szemmel célzott, Samantha pedig minden elszántságát összeszedve igyekezett nem gondolni arra, milyen butaság volt felszólítani a húgát, hogy dobja arcon egy villával.

Ekkor lépett be Gamma egy nagy papírdobozt cipelve.

– Charlie! Ne dobáld evőeszközökkel a nővéredet! Sam, te meg inkább segíts megkeresni a serpenyőt, amit a múltkor vettem.

Azzal ledobta a nehéz dobozt az asztalra. Az oldalán „Egydolláros bolt” felirat díszelgett. Tucátjával álltak mindenütt a házban a félig kicsomagolt dobozok, labirintussá változtatták a szobákat és a folyosókat, és tele voltak használt cuccokkal, melyeket Gamma fillérékért vásárolt össze.

– Gondoljatok arra, hogy mennyit spórolunk ezzel – tartott a magasba egyik nap egy kifakult lila templomi adomány pólót „Különleges vagyok” felirattal.

Legalábbis Samantha így olvasta a szöveget, bár Charlotte-tal együtt szinte bebújt a sarokba, annyira bántotta, hogy anyjuk mások levetett ruháját akarja rájuk adni. Sőt, mások zokniját vagy akár fehérneműjét. Ekkor hál’ istennek az apjuk közbelépett.

– Az isten szerelmére! – kiáltott Gammára. – Ennyi erővel ránk szabhatnál néhány krumpliszákot, hogy járjunk abban.

– Most azt akarod mondani, hogy tanuljak meg varrni? – fortyant fel Gamma.

Szüleik új dolgokon kezdtek vitatkozni azokban a napokban, mert nem léteztek többé a régi dolgok, melyeken vitatkozni lehetett volna. Apjuk, Rusty pipagyűjteménye, kalapjai, poros jogi kézikönyvek, melyek ellepték a lakást, Gamma folyóiratai és kutatási anyagai a piros aláhúzásokkal, bekarikázásokkal, lapszéli jegyzetekkel. A bejárati ajtónál lerúgott cipői, Charlotte sárkányai, Samantha hajcsatjai. Rusty édesanyjának serpenyője is odaveszett, ahogy a zöld lassúfűző is, melyet Gamma és Rusty még nászajándékba kapott. Meg az égett szagú kenyérpirító és a bagoly formájú konyhai óra, melynek ide-oda járt a szeme. Aztán a fogas, ahová a kabátjukat szokták akasztani, és a fal, melyre a fogas rá volt csavarozva. Valamint Gamma kombija, mely megkövült dinoszauruszként állt a megfeketedett barlangban, ami valaha a garázs volt.

A farmházban öt rozoga szék maradt az agglegény gazda holmijának kiárusítása után, egy öreg konyhaasztal, mely túl egyszerű volt ahhoz, hogy antiknak lehessen nevezni, valamint egy nagy ruhásszekrény egy kis helyiségben, melyet anyjuk Tom Robinsonnal akart pár fillérért kipofoztatni.

A ruhásszekrényben azonban nem lógott semmi. A komódfiókok és a kamra polcai is üresek voltak.

Két napja költöztek be a farmházba, de eddig csak alig néhány dobozt bontottak ki. A konyhától induló folyosó tele volt rosszul felcímkézett dobozokkal és foltos, barna papírzacskókkal, melyeket nem lehet kiüríteni, amíg ki nem mosták a szekrényeket, márpedig azok csak akkor lesznek kimosva, ha Gamma erőszakkal ráveszi a lányait a munka elvégzésére. Odafent a matracok a puszta földön heverték. Felfordított ládákon álló, repedt búrájú lámpák szolgáltak olvasásra, a könyvek pedig, melyeket a fényüknél olvastak, nem a családi könyvtár becsben tartott darabjai voltak, hanem a pikeville-i közkönyvtaré.

Samantha és Charlie esténként kézzel mosta ki futónadrágját, sportmelltartóját, bokazokniját és Lady Rebels Track & Fields pólóját, mert ezek azon becses tárgyaik közé tartoztak, melyek megmenekültek a tűztől.

Gamma az ablakba állított légkondicionálóra mutatott.

– Sam, kapcsold be azt a vackot, hogy mozogjon egy kicsit a levegő!

Samantha alaposan megvizsgálta a nagy fémdobozt, mielőtt megtalálta rajta a kapcsológombot. Felberregett a motor, hideg levegő kezdett áradni a szerkezetből, némi sültcsirke-szaggal keveredve. Samantha kibámult az ablakon az udvarra. A düledező csűr mellett rozsdás traktor állt, mellette, félig a földbe süllyedve, valami ismeretlen mezőgazdasági gép. Apja Chevette-jét rászáradt sár borította, de legalább nem olvadt el a garázsban, mint anyja kombija.

– Mikor kell mennünk apáért? – kérdezte Gammát.

– Hazahozza valaki a bíróságról – felelte amaz, majd Charlotte-ra nézett, aki magában boldogan fütyörészve repülő próbált hajtogatni egy papírtányérból. – Megint olyan ügye van.

Olyan ügye.

A szavak labdaként pattogtak Samantha agyában. Apjának mindig volt egy *olyan* ügye, és mindig voltak, akik gyűlölték miatta. Nem volt egyetlen rossz életű állítólagos bűnelkövető a georgiai Pikeville-ben, akit Rusty Quinn ne képviselt volna. Drogkereskedők, erőszaktevők, gyilkosok,

betörők, autótolvajok, pedofilok, emberrablók, bankrablók. Az aktáik kész ponyvaregények, melyek egytől egyig rossz véget érnek. A városban Rustyt csak „a mocsadékok ügyvédjeként” emlegették. Igaz, Clarence Darrow-t is, bár Samantha tudomása szerint az ő házára senki sem dobott gyújtóbombát, csak mert kiszabadított egy gyilkost a halásorról.

Merthogy emiatt történt a tűz.

Ezekiel Whitaker, egy fekete férfi, akit igazságtalanul ítélték el egy fehér nő meggyilkolásáért, aznap jött ki a börtönből, amikor bedobták a kerozinos palackot Quinnék ablakán. Csak hogy egészen világos legyen az üzenet, a gyújtogató ráfújta a NIGGERBUZI szót a behajtó elejére.

Most pedig egy olyan férfit védett Rusty, akit egy tizenkilenc éves lány elrablásáért és megerőszakolásáért ítélték el. Fehér volt a férfi is, a lány is, a közfelháborodás mégis magasra csapott, mert a férfi lecsúszott családból jött, míg a lány jó családból. Rusty és Gamma sosem beszéltek az ügyről nyíltan, de a büntett részletei annyira szörnyűek voltak, hogy az egész város azokról suttogott, s a hírek beszivárogtak az ajtó alatt meg a szellőző résein, és nem hagyták őket még aludni sem.

Behatolás idegen tárggyal.

Jogtalan fogva tartás.

Természet elleni bűn.

Rusty dossziéiban voltak olyan fényképfelvételek, melyeket még a tolakodóan kíváncsi Charlotte se mert előkotorni, mert a lányt mutatták, ahogy a család csűrje előtt lóg felakasztva. Túl borzalmas volt, amit az az ember tett vele, semhogy együtt tudjon élni ezzel a teherrel, inkább megölte magát.

Samantha a halott lány fivérével járt iskolába. A fiú két évvel idősebb volt nála, de mindenki máshoz hasonlóan ő is tudta, ki Samantha apja. Végigmenni a szekrényekkel szegélyezett folyosón olyan volt Samanthának, mintha a lángoló vörös téglás házon kellett volna átvágnia.

A tűz nemcsak a szobájától és a többi ruhájától, no meg az elcsent rúzsaitól fosztotta meg. Elvesztette miatta a fiút is, akié a bőrdzseki volt, és a barátait, akik meg szokták hívni partikra, moziba, ottalvós bulikba. Még a vele hatodiktól foglalkozó, szeretett edzője is kezdett kifogásokat keresni, miért nincs elég ideje edzeni őt ezután.

Gamma bejelentette az igazgatónak, hogy a lányai néhány napig nem mennek iskolába és edzésre, mert be kell rendezkedniük az új helyen, de Samantha tudta, hogy mindez csak azért volt, mert Charlotte a tűz óta mindennap sírva ment haza.

Gamma becsukta a kartondobozt, lemondva a serpenyő utáni kutatásról.

– Erről ennyit – mondta. – Remélem, lányok, nem bánjátok, ha ma este vegák leszünk.

Egyikük sem bánta, mert nem volt semmi jelentősége. Gamma önfejű és rémes szakács volt. Figyelmen kívül hagyta a recepteket, és határozottan utált fűszerezni. Olyan volt, akár egy kóbor macska, aki ösztönösen ellenkezik, ha meg akarják szelídíteni.

Harriet Quinnt igazából nem azért hívták Gammának, mert valamelyik korán érő gyermeke nem tudta kimondani a „mama” szót, hanem mert két doktorátusa volt. Az egyik fizikából, a másik meg valami hasonlóan elvont tudományos tárgyból, melynek a pontos nevére Samantha nem emlékezett, csak sejtette, hogy a gamma-sugarakkal kapcsolatos. Anyja korábban a NASA-nál dolgozott, majd Chicagóba költözött, hogy a Fermilab munkatársa lehessen, utána pedig hazajött Pikeville-be ápolni haldokló szüleit. Ha keringett is valami romantikus történet arról, hogy Gamma feladta ígéretes tudományos karrierjét, hogy hozzámelessen egy kisvárosi ügyvédhez, az Samantha füléig sosem jutott el.

Charlotte lehuppant az asztalhoz, s a tenyerébe támasztotta az állát.

– Anya, kilyukad a gyomrom.

– Nincs semmi leckéd? – volt Gamma válasza.

– Kémia – nézett fel reménykedve Charlotte. – Segítesz?

– Ugyan, az nem rakétatudomány – felelte Gamma, azzal beleborította a spagettit a fazéknyi hideg vízbe a tűzhelyen, majd nekilátott alágyújtani.

Charlotte keresztbe fonta a karját maga előtt.

– Úgy érted, nem rakétatudomány, tehát magamtól is meg kell tudnom csinálni, vagy úgy, hogy nem rakétatudomány, amihez egyedül értesz, következképpen nem tudsz segíteni?

– Túl sok kötőszó volt ebben a mondatban – jelentette ki válaszképpen Gamma, s mivel gyufával gyújtotta meg a gázt, az nagy lobbanással kapott lángra. – Menjetek kezet mosni.

– Az előbb kérdeztem tőled valamit.

– Indulás!

Charlotte drámaian felnyögött, felállt az asztaltól, és végigszökdécselt a hosszú folyosón. Samantha hallotta, ahogy nyílik egy ajtó, majd becsukódik, aztán egy másikkal történik ugyanez.

– Basszus! – kiáltotta Charlotte.

Öt ajtó nyílt a hosszú folyosóról, és egyikük elhelyezkedésében sem volt semmi logika. Egy a rémisztő alagsorba vezetett, egy a ruhásszekrénybe, a hátul közepén lévők egyike megmagyarázhatatlan módon az apró földszinti hálószobába, ahol az agglegény farmer elhalálozott, egy másik a kamrába, az ötödik pedig a fürdőszobába, de még két nap után se tudták megjegyezni, melyik az.

– Megtaláltam! – rikkantott Charlotte, mintha a többiek lélegzet-visszafojtva várták volna, odatalál-e.

– A nyelvtant félretéve remek jogász lesz egyszer belőle – jegyezte meg Gamma. – Legalábbis remélem. Ez a lány semmiből sem élne meg jobban, mint az érvelésből.

Samantha elmosolyodott, mert elképzelte hanyag, rendetlen kishúgát, amint kosztümben, aktatáskával jár dolgozni.

– És én mi leszek?

– Bármilyen, ami szeretnél, lányom, csak ne itt!

Ez a téma egyre többször előkerült az utóbbi időben. Gamma azt szerette volna, ha Samantha kimozdul, ha elmegy innen. Csináljon bármit, csak ne azt, amit a nők errefelé.

Gamma sosem tudott beilleszkedni a többi pikeville-i anya közé. Már azelőtt sem, hogy Rusty tevékenysége kitalálta őket. A szomszédoknak, a tanároknak, az utca emberének mind megvolt a véleménye Gamma Quinnről, és ez a vélemény ritkán volt kedvező. Túl okos volt ahhoz, hogy kedvelni lehessen. És nehéz ember. Sosem tudta, mikor bölcsebb, ha befogja a száját. Nem is akart beilleszkedni.

Mikor Samantha kicsi volt, Gamma rákapott a futásra. Mint minden másban, ebben is mások előtt járt. Már akkor szerette a sportot, mikor az még nem volt népszerű. Hétfévenként lefutotta a maratont, és Jane Fonda videóira tornászott a tévé előtt. De nem csak atletikus képességei miatt húzódtak el tőle az emberek. A sakkban vagy a Trivial Pursuit nevű műveltségi társasjátékban sem verte meg senki, de még Monopolyban sem. A *Jeopardy* című tévés műveltségi vetélkedő összes kérdésére tudta a választ, sőt még azzal is tisztában volt, mikor melyiket használjuk az „ami” és az „amely” közül. Nem tudta elviselni a félretájékoztatót, megvetette az intézményes vallásokat, és társaságban megvolt az a furcsa szokása, hogy különös, oda nem illő információkat dobott be.

Tudtad, hogy a pandáknak megnagyobbodtak a csuklócsontjai?

Tudtad, hogy a fésűkagylónak van egy sor szeme a köpenyszegélyén?

Tudtad, hogy a gránit a New York-i főpályaudvaron nagyobb sugárzást bocsát ki, mint ami még elfogadható egy atomerőműben?

Az, hogy Gamma boldog volt-e, hogy élvezte-e az életét, örömet lelte-e a gyerekeiben, vagy szerette-e a férjét, csak az őt alkotó ezerdarabos kirakós szanaszét heverő darabkái voltak, melyeket senki sem próbált meg összeilleszteni.

– Mi tart a húgodnak ennyi ideig?

Samantha hátrahajolt a székén, s végignézett a folyosón. Mind az öt ajtó csukva volt.

– Talán lehúzta magát a vécén.

– Van egy bűvárszivattyú valamelyik dobozban.

Jellegzetes hangon megcsörrent a falra szerelt, régimódi tárcsás telefon. A vörös téglás házban vezeték nélküli készülékük volt, s hozzá üzenetrögzítő, hogy felvegyen minden bejövő hívást.

Samantha ezen az üzenetrögzítőn hallotta először a „basszus” szó eredeti verzióját. Az utca túloldalán lakó barátnőjével, Gaillel volt éppen, és a készülék már csörgött, mikor beléptek a bejárati ajtón. Samantha későn vette fel, bekapcsolt a rögzítő.

„Kicsinállak, Rusty Quinn, baszd meg. Hallod, amit mondok? Téged megöllek, a feleségedet megerőszakolom, a lányaidat pedig megnyúzom, mint egy kibaszott őzet, te rohadt szarzsák!”

A telefon negyedszer, majd ötödször is megcsörrent.

– Sam! – szólt Gamma szigorú hangerővel. – Ne hagyd, hogy a húgod vegye fel!

Samantha felállt az asztaltól, lenyelve a kérdést, hogy ő vajon miért nem számít. Lekapta a kagylót, és odaszorította a füléhez. Ösztönösen leszegte az állát és összeszorította a száját, mint aki arra számít, hogy behúznak neki.

– Tessék!

– Hé, szia, Sammy-Sam. Hadd beszéljek a mamáddal!

– Apa! – sóhajtott Samantha megkönnyebbülten, aztán meglátta, hogy Gamma határozottan megrázza a fejét. – Épp felment zuhanyozni – füllentette, majd eszébe ötlött, hogy órákkal ezelőtt ugyanezzel a kifogással jött elő. – Mondjam neki, hogy hívjon vissza?

– Túl sokat törődik a higiéniával ez a mi Gammánk mostanában – felelte Rusty.

– Úgy érted, amióta leégett a házunk? – csúszott ki Samantha száján, mielőtt észbe kapott volna. Nem a biztosító volt az egyetlen, aki Rusty Quinnt okolta a tűzért.

Rusty kuncogva felelt.

– Méltányolom, hogy ilyen sokáig visszafogtad magad – mondta, majd az öngyújtója kattánását lehetett hallani a telefonban. Láthatóan elfelejtette, hogyan esküdözött egy halom Bibliára, hogy abba hagyja a dohányzást. – Na idefigyelj, drágám! Mondd meg Gammának, mikor kijön a *kádból*, hogy megkérem a seriffet, küldjön oda hozzátok egy kocsit.

– A seriffet? – szisszent fel Samantha, s megpróbálta anyja felé sugározni az ijedtségét, de az továbbra is a hátát mutatta. – Mi baj van?

– Semmi, édesem. Csak még mindig nem fogták el azt a rosszfiút, aki felgyújtotta a házat, ma pedig kiszabadult egy másik ártatlan fickó, ami megint nem fog tetszeni egyeseknek.

– Az, aki megerőszakolta azt a lányt, aki utána felakasztotta magát?

– Azt, hogy mi történt valójában, egyedül a lány, az igazi tettes és az úristen tudja az égben. Én nem tartozom közéjük, és neked se kéne azt gondolnod, hogy jobban tudod náluk.

Samantha gyűlölte, mikor apja felvette a „vidéki ügyvéd záróbeszédet tart” stílusát.

– Apa, az a lány felakasztotta magát a csűrben. Ez bizonyított tény.

– Mért büntet a sors ennyi makacs nőszeméllyel? – Rusty a kagylóra tette a kezét, és valaki máshoz beszélt. Samantha hallotta, ahogy rekedten felnevet egy nő. Lenore, apja titkárnője volt az. Gamma sosem szerette. – Na jól van – tért vissza Rusty a vonalba. – Itt vagy még, édesem?

– Hol máshol lennék?

Gamma közbeszólt:

– Tedd le a telefont!

Rusty kifújta a cigarettafüstöt.

– Kicsim, mondd meg, mivel tudnám ezt az egészet jobbá tenni, és én azonnal megteszem.

Régi jogásztrükk: érdeklődj, hogy a másik oldja meg a problémát helyetted.

– Apa, én...

Gamma a telefon kampójára csapott, megszakadt a vonal.

– Még beszélünk, anya.

Gamma nem eresztette el a kampót. Nem magyarázkodott, csak belefogott egy eszme-futtatásba.

– Gondolj csak bele, honnan származik a „felakasztani a kagylót” kifejezés, a „letenni a telefont” elődje. – Kivette a kagylót Samantha kezéből, és visszatette a helyére. – Így már értelmet nyer a „lekapni a telefont”, mármint a kampóról, azaz felvenni a kagylót. És nyilván tudod, hogy a kampó egy kar, amely lenyomott állapotban megnyit egy áramkört, jelezve, hogy a készülék képes fogadni a következő hívást.

– A seriff ideküld egy kocsit – mondta Samantha. – Vagyis apa meg fogja kérni, hogy küldjön.

Gamma kétkedő arcot vágott, a seriff ugyanis nem volt a Quinn család barátja.

– Moss kezet a vacsorához!

Samantha tudta, nincs értelme tovább erőltetni a beszélgetést. Hacsak nem akarja, hogy anyja fogjon egy csavarhúzó, kinyissa a telefon dobozát, és elmagyarázza az áramköröket, mint ahogy számos kis háztartási géppel előfordult már a múltban. Gamma volt a környéken az egyetlen anya, aki maga cserélte az olajat a kocsiában.

Mármint a régi környéken.

Samantha megbotlott egy dobozban a folyosón, s úgy szorította meg a lábujjait, mintha ki tudná préselni belőlük a fájdalmat. Sántikálva ment tovább a fürdőszoba felé. A szembejövő Charlotte szokásához híven belebokszolt a karjába.

Minthogy húga becsukta maga mögött az ajtót, Samanthának csak másodikra sikerült betalálni a fürdőszobába. A végcsésze lejjebb volt a megszokottnál, mert abban az időben, amikor beépítették, még alacsonyabbak voltak az emberek. A műanyag falú zuhanyfülke a sarokban állt, belül fekete penész gyűlt rajta az illesztések mentén. A mosdókagylóban félgömb fejű kalapács hevert. A zománc alól kilátszó öntöttvas fekete foltja jelezte, hová ejtették be már számtalanszor. Gamma jött rá, mit keresett ott: a csaptelep annyira öreg volt, és olyan rozsdás, hogy minden alkalommal rá kellett ütni a karra, mikor elzárták, hogy ne csöpögjön.

– Hétfvégén megjavítom – mondta Gamma olyan hangon, mintha ez lenne a jutalma egy fárasztónak ígérkező hét után.

Charlotte, mint mindig, most is felfordulást hagyott maga után a fürdőszobában. A padlón víztócsa, a tükör összefröcskölve. Még a végédeszka is vizes volt. Samantha a falra rögzített papírtörölköző felé nyúlt, de aztán meggondolta magát. A ház már eleve ideiglenes otthon benyomását keltette, és most, miután apja majdhogynem nyíltan kimondta, hogy azért küldi oda a seriffet, mert lehet, hogy ezt is felgyújtják, végképp időpocsékolásnak tetszett bármiféle takarítás.

– Vacsora! – kiáltott Gamma a konyhából.

Samantha vizet locsolt az arcára. A haja mintha tele lett volna homokkal, lábszárán és karján piros csíkokat hagyott maga után a lecsorgó verejtékkal keveredő agyag. Legszívesebben beáztatta volna magát a kádba, de a házban csak egyetlen, karmos lábú kád volt, s azon egy rozsdaszínű csík futott körbe, jelezve, meddig ért a víz, mikor az előző lakó évtizedeken át benne vakarta le magáról a piszkot.

Még Charlotte sem volt hajlandó belemenni abba a kádba, pedig ő tényleg egy malac.

– Túl szomorú ez a hely – mondta a múltkor, lassan kihátrálva a fenti fürdőszobából. És nem a kád volt az egyetlen, amit nyugtalanítónak talált. Ilyen volt például a kísérteties, nyirkos alagsor is, meg a hátborzongató, denevérekkel teli padlás. Aztán ott voltak még a nyikorgó ajtók és a hálószoza, ahol az agglégény farmer beadta a kulcsot.

A ruhásszekrény alsó fiókjában találtak róla egy fényképet, aznap reggel, amikor úgy tettek, mintha takarítának. Egyikük se mert hozzáérni. Nézték magányosságot árasztó, kerek arcát, és baljós érzés kerítette őket hatalmába, pedig a fotó csak egy tipikus vidéki életkép volt a nagy gazdasági válság idejéből, rajta a gazdán kívül egy traktor és egy szamár. Samanthát kísértette a férfi sárga fogainak látványa, bár rejtély, hogyan látszhatott valami sárgának egy fekete-fehér fotón.

– Sam? – Gamma a fürdőszoba ajtajában állt, s kettejük arcát figyelte a tükörben.

Szembeötlő volt köztük a hasonlóság. Mindkettejüknek erős állkapcsa és magas járomcsontja volt, s mindkettejük szemöldöke ugyanazt az ívet írta le, amit sokan a zárkózottság jeleként értelmeztek. Gamma nem volt szép, de annál feltűnőbb sötét, majdnem fekete hajával és világoskék szemével, mely huncutul tudott ragyogni, mikor a gazdája valamit különösen viccesnek vagy nevetségesnek talált. Samantha elég idős volt ahhoz, hogy emlékezzen azokra az időkre, amikor anyja még jóval kevésbé vette komolyan az életet.

– Pazarlod a vizet – jegyezte meg Gamma.

Samantha elzárta a csapot, majd visszajött a kalapácsot a mosdókagylóba. Közben hallotta,

hogy autó közeledik a behajtón. A seriff embere, gondolta, ami meglepő, mert Rusty ritkán tartja be az ígéreteit.

Gamma mögötte állt.

– Még mindig szomorú vagy Peter miatt?

Ennek a fiúnak égett el a bőrdzsekije a tűzben. Ő írt Samanthának szerelmes leveleket, de most már a szemébe se hajlandó nézni, ha elmennek egymás mellett az iskola folyosóján.

– Szép vagy. Tudsz róla? – kérdezte Gamma.

Samantha látta a tükörben, ahogy elpirul.

– Szebb, mint én valaha – folytatta Gamma, hátrasimítva lánya haját az ujjai hegyével. – Bárcsak anyám megérte volna, hogy lásson.

Samantha ritkán hallott a nagyszüleitől. Az elejtett beszélgetésmorzsákból arra következtetett, hogy sohasem bocsátottak meg Gammának, amiért elköltözött, hogy főiskolára menjen.

– Milyen volt nagymama?

Gamma elmosolyodott, bár a szája nehezen állt rá a mozdulatra.

– Helyes, mint Charlie, nagyon okos, és rendíthetetlenül boldog. Mindig talált valami tennivalót. Az a fajta ember volt, akit mindenki szeret. – Megcsóválta a fejét. Diplomái ellenére még nem sikerült megfejtene a szerethetőség titkát. – Még harminc se volt, mikor őszülni kezdett. Azt szokta mondani, a sok gondolkodástól van, de nyilván tudod, hogy eredetileg minden hajszál fehér. Csak a melanocitáknak nevezett különleges sejtek melanint juttatnak bele, így kerül festékanyag a hajhagymákba.

Samantha hátradőlt anyja karjában. Becsukta a szemét, és élvezettel hallgatta Gamma dallamos hangját.

– A stressz és a hormonok kifakíthatják a színt, de a nagy élete abban az időben eléggé egyszerű volt. Anya volt, feleség, és tanító a vasárnapi iskolában. Így aztán feltételezhetjük, hogy az őszülésének genetikai okai voltak, ami azt jelenti, hogy akár te, akár Charlie, vagy akár mindketten ugyanígy járhattok.

Samantha kinyitotta a szemét.

– Te nem őszülsz.

– Mert havonta egyszer elmegyek fodrászhoz – nevetett fel Gamma, majd hirtelen elkomolyodott. – Ígérd meg, hogy mindig vigyázni fogsz Charlie-ra!

– Tud ő vigyázni magára.

– Komolyan beszélek, Sam.

Samantha beleborzongott anyja hanghordozásába.

– Miért?

– Mert a nővére vagy, a te dolgod – felelte Gamma, s két kezébe fogta nagyobbik lánya kezét. Egyenes tekintettel nézett rá a tükörből. – Nehéz időket éltünk meg, lányom. Nem fogok hazudni és azt mondani, hogy most már csak jobb jöhet. Charlie-nak tudnia kell, hogy rád mindig számíthat. Mindig pontosan kell a tenyerébe tenned a stafétabotot, akárhol is áll. Neked kell megtalálnod őt, ne várd, hogy ő keressen meg téged.

Samanthának elszorult a torka. Gamma most valami másról beszélt, valami komolyabbról, mint a váltófutás.

– Készülsz valahová?

– Dehogya – ráncolta a homlokát Gamma. – Csak azt akarom mondani, hogy hasznos emberré kell válnod, Sam. Azt hittem, már túl vagy ezen a csacsi, drámázó tinédzser tempón.

– Én nem...

– Anya! – kiáltotta ekkor Charlotte.

– Jézusom – lépett ki Gamma a fürdőszobából. – Charlie Quinn, ne visíts nekem, mint egy utcagyerek!

Samantha felkapta a kis kalapácsot. A keskeny fanyél állandóan vizes volt, a kerek fej pedig ugyanolyan rozsdabarna, mint az udvar földje. Ráütött a csapra, hogy biztos legyen benne, nem fog csöpögni.

Most Gamma kiáltott:

– Sa... Samantha!

Sam összehúzott szemmel fordult a nyitott ajtó felé. Anyja sosem szokta a teljes nevén szólítani; még Charlotte-nak is el kellett viselnie, hogy Charlie-nak hívja. Gamma azt mondta, egyszer még örülni fognak a fiús beceneveknek. Neki is jóval több cikket sikerült megjelentetnie és több tudományos eredményt elfogadtatnia „Harry” aláírással, mint Harriektént.

– Samantha! – ismételte Gamma hideg, kemény hangon, mely úgy hangzott, akár egy figyelmeztetés. – Kérlek, nézd meg, hogy jól elzártad-e a csapot, és gyorsan gyere ki a konyhába!

Samantha visszanézett a tükörbe, mintha a tükörképe meg tudná magyarázni, mi folyik odakint. Anyjuk nem szokott velük ilyen hangon beszélni. Még akkor sem tette, mikor a hajsütő vasa szerkezetét magyarázta.

Samantha gondolkodás nélkül magához vette a kis kalapácsot, s a háta mögött tartva végigment a hosszú folyosón a konyha felé.

Minden lámpa égett, mert odakint már sötét volt. Lelki szemei előtt megjelent a futócipője Charlotte-é mellett a verandán, a műanyag stafétabot valahol az udvaron, majd a papírtányérokkal megterített konyhaasztal a műanyag evőeszközökkel.

Valaki mély hangon köhögött egyet. Talán egy férfi, de talán Gamma; mostanában szokott így köhögni, mintha még mindig irritálta volna tüdejét a házukat elemésztő tűz füstje.

Még egy köhintés hallatszott, mire Samantha tarkóján felállt a szőr.

A hátsó bejárat a folyosó túlsó végéből nyílt, az ajtó tejüvegén beszűrődött még némi fény. Samantha hátranézett, miközben folytatta útját a folyosón. Látta az ajtógombot, s elképzelte, ahogy elfordítja, noha egyre távolodott tőle. Minden lépésnél azon gondolkozott, vajon feleslegesen aggódik-e, vagy van rá oka; esetleg ez az egész csak tréfa. Anyjuk mindig is szerette megráfálni a lányait. Egyszer például kidülledt műanyag szemeket ragasztott a hűtőben álló tejeskancsóra, máskor meg ráírta a vécépapírtekercs belsejére, hogy „Segítség, bezártak egy budipapírgyárba!”.

Egyetlen telefon volt a házban, a konyhai tárcsás készülék.

Apjuk pisztolya a konyhafiókban hevert, a töltények pedig valahol máshol egy papírdobozban.

Charlotte biztos kineveti majd, ha meglátja a kalapáccsal, bedugta hát gyorsan hátul a futónadrágja derekába. A fém hideg volt, ahogy a hátához ért, a vizes nyél meg mintha valami nyelv lett volna. A pólója alá rejtette a kalapácsot, és belépett a konyhába.

Abban a pillanatban sóbálvánnyá dermedt.

Szó sem volt tréfáról.

Két férfi állt a konyhában, izzadság-, sör- és dohányszag áradt belőlük. Fekete kesztyűt viseltek, arcukat fekete símaszk takarta.

Samantha kinyitotta a száját, de még így is alig kapott levegőt.

Az egyik férfi magasabb volt a másiknál, az alacsonyabb viszont testesebb, mint a másik. Farmer volt rajta, és fekete, galléros, gombos ing. A magasabbik fakó, fehér, feliratos pólót és kék, magas szárú sportcipőt viselt. Piros cipőfűzője nem volt bekötve. Az alacsonyabb látszott veszélyesebbnek, bár ezt nehezen lehetett megítélni, mert a maszkból csak a szemük és a szájuk látszott ki.

Nem mintha Samantha a szemükbe mert volna nézni.

A sportcipősnél pisztoly volt, a fekete inges pedig puskát szegezett egyenesen Gamma fejének. Gamma mindkét kezét a magasba tartva odaszólt Samanthának:

– Nincs semmi baj.

– Dehogyan nincs! – vágta rá nyersen a fekete inges. Hangja fenyegető volt, mint mikor a csörgőkígyó megrázza a farkát. – Ki van még a házban?

Gamma megrázta a fejét.

– Senki.

– Ne hazudj nekem, ribanc!

Kopogó hang hallatszott. Charlotte az asztalnál ült, és annyira reszketett, hogy a szék lába ütemesen verte a padlót, mint mikor harkály kopog a fán.

Samantha visszanézett a folyosón a hátsó ajtó felé, a halvány, hívogató fény irányába.

– Ide! – intett neki a sportcipős, hogy üljön le Charlotte mellé. Sam lassan mozgott, óvatosan hajlította be a térdét, kezét az asztal fölött tartva. A kalapács nyele odakoccant a székhez.

– Mi volt ez? – kapta oda a tekintetét a fekete inges.

– Bocsánat – suttogta Charlotte. Vizelettócsa kezdett gyűlni alatta. Fejét lehorgasztotta, előre-hátra ringatta magát. – Bocsánat, bocsánat, bocsánat.

Samantha megfogta húga kezét.

– Mondják meg, mit akarnak – szólalt meg Gamma. – Mi odaadjuk, és elmehetnek.

– Mi van, ha én ezt akarom? – pillantott apró szemével Charlotte-ra a fekete inges.

– Kérem! – fogta könyörgőre Gamma. – Én mindent megteszek, amit csak akarnak. Bármit.

– Bármit? – kérdezett vissza a fekete inges olyan hangon, hogy mindenki értette, mire gondol.

– Nem! – szólt közbe a sportcipős. Hangja fiatalabb volt, és idegességről árulkodott. Talán még félt is. – Nem ezért jöttünk – mondta, és ádámcsutkája fel-alá járt a maszk alatt, ahogy megköszörülte a torkát. – Hol a férje?

Harag villant meg Gamma tekintetében.

– A munkahelyén.

– Akkor mért van kint a kocsija?

– Ez az egy kocsink van, mert... – kezdte magyarázni Gamma.

– A seriff... – szólalt meg Samantha, aztán elharapta a mondatot, mert rájött, hogy jobb lett volna hallgatni.

A fekete inges ránézett.

– Mi van a seriffel, kislány?

Samantha lehorgasztotta a fejét. Charlotte megszorította az ujjait. Igen, a seriff, kezdte volna mondani az előbb. Mindjárt itt lesz a seriff embere. Rusty azt mondta, küldenek egy kocsit, de persze Rusty már sokszor mondott dolgokat, amik nem bizonyultak igaznak.

– Csak megrémült – szólalt meg Gamma. – Mért nem megyünk át a másik szobába? Átbeszélhetnénk ezt a dolgot, és akkor rájönnénk, hogy mit is akarnak, fiúk.

Valami kemény csapódott Samantha koponyájához, olyan erővel, hogy még a töméseket is érezte a fogában. Csengeni kezdett a füle. A puska volt az: a férfi a fejéhez szorította a csövét.

– Mondtál valamit a seriffről, kislány. Hallottam.

– Nem, dehogy – vágott közbe Gamma. – Csak úgy értette...

– Fogd be!

– Ő csak...

– Mondom pofa be!

Samantha felnézett, s látta, hogy a puska ismét Gamma felé fordul.

Gamma kinyújtotta a kezét, de olyan lassan, mintha homokban tolná előre. Hirtelen mindannyian mintha lassított felvételen mozogtak volna, szaggatott mozdulatokkal, dermedten. Samantha látta, ahogy anyja ujjai egyenként ráfonódnak a lefűrészelt puskacsőre. Azok a szép formára alakított körmű ujjai. Egyedül a hüvelykujján volt keményebb a bőr, a ceruzától.

Szinte alig hallható kattánásra lett figyelmes.

Olyan volt, mint mikor az óramutató ugrik egyet, vagy bekattan egy ajtón a zár.

Vagy mikor egy ütőszeg rákoppint egy lövedékre.

Lehet, hogy Samantha hallotta a kattantást, de az is lehet, hogy csak odaképzelte a hangot, mert a fekete inges ujjára meredt éppen, miközben az meghúzta a ravaszt.

A robbanás vörös ködbe borította a konyhát.

Vér fröccsent a plafonra, árasztotta el a padlót. Forró, nyúlós, vörös csíkok borították be hirtelen Charlotte fejét és csattantak Samantha arcán, nyakán.

Gamma a földre zuhant.

Charlotte felsikoltott.

Samantha érezte, hogy nyílik a szája, de a hang a mellkasában rekedt. Jéggé dermedt, Charlotte sikoltozása is csak távoli visszhangként jutott el a fülébe. Körülötte eltűntek a színek,

mindannyian egy kimerevedett, fekete-fehér kép szereplői voltak, akárcsak az agglegény farmer a fotón. A fehér légkondicionáló rácsait fekete vérfoltok pettyezték, ahogy az ablak üvegét is. Odakint a késő esti égbolt szénfeketétjét egy magányos, apró, távoli csillag fénye törte csak meg.

Samantha a nyakához emelte a kezét. Szemcséket érzett, csontszilánkokat. És még több vért – mert minden vérben úszott. Nyakán lüktetett az ér. Vajon a saját szíve dobogása ez, vagy anyja szívének darabjai lüktetnek reszkető ujjai alatt?

Charlotte sikoltozása már fülsiketítő szirénázással ért fel. A fekete vér ismét bíborvörössé vált Samantha ujjain, a szürke szoba vakítóan élénk színekben kezdett tündökölni.

Halott. Gamma halott. Sosem fogja többé inteni Samanthát, hogy hagyja ott Pikeville-t, sosem fog többé kiabálni vele, amiért eltévesztett egy egyszerű kérdést egy teszten, amiért nem fut teljes erőbedobással, nem elég türelmes Charlotte-tal, nem elég hasznos életet él.

Samantha összedörzsölte az ujjait, s Gamma fogának egy szilánkját találta a kezében. Felfordult a gyomra, elvakították a könnyek. Egész belsejét késként hasogatta a gyász.

Világa egy szempillantás alatt feje tetejére állt.

– Fogd be! – ordította a fekete inges, és akkora pofont kevert le Charlotte-nak, hogy az majdnem leesett a székről. Samantha elkapta, és belekapaszkodott. Mindketten zokogtak, reszkettek, sikoltogtak. Nem, ez nem lehet igaz. Anyjuk nem lehet halott. Mindjárt ki fogja nyitni a szemét, és elmagyarázza nekik a keringési rendszer működését, miközben lassan visszailleszti a helyükre a testrészeit.

Tudtad, hogy egy átlagos szív öt liter vért pumpál percenként?

– Gamma – suttogta Samantha. A puska lövés feltépte anyja mellkasát, nyakát, arcát. Állkapcsának bal oldala eltűnt, ahogy a koponyája egy része is. Gyönyörű, bonyolult működésű agya, ívelt, zárkózottságot sugalló szemöldöke. Senki sem fog többé elmagyarázni semmit Samanthának, és senki sem fog többé törődni azzal, hogy érti-e a világot. – Gamma...

– Jézusom! – hörögte a sportcipős, dühösen csapkodva a mellkasát, megpróbálva lesöpörni magáról a csont- és húsdarabokat. – Jézus isten, Zach!

Samantha odakapta a fejét.

Ez Zachariah Culpepper!

Világított agyában a név. Aztán jött a többi: *autólopás, állatkínzás, közbotrányokozás, kiskorúval folytatott nemi kapcsolat.*

Nem Charlotte volt az egyetlen, aki elolvasta apjuk aktáit. Rusty Quinn évekig megóvta Zach Culpeppert attól, hogy hosszabb időre börtönbe kerüljön. Culpepper ki nem fizetett ügyvédi számlái állandó feszültséget okoztak Gamma és Rusty között, főleg mióta leégett a ház. A fickó több mint húszezer dollárral tartozott, Rusty mégis vonakodott behajtani rajta.

– Cseszd meg! – kiáltott fel Zach, mert nyilván észrevette, hogy Samantha szemében megvillant a felismerés. – Cseszd meg!

– Anya... – nyüszítette Charlotte. Csak meredt Gammára, s úgy reszketett, hogy összekoccantak a fogai. – Anya, anya, anya ...

– Minden rendben – súgta Samantha, és megpróbálta megsimogatni húga haját, de ujjai beleakadtak a véráztatta, csillant csontszilánkokkal teli tincsekbe.

– Semmi sincs rendben – szögezte le Zach, azzal lekapta a maszkját. Rossz külsejű ember volt, rücskös bőre tele pattanások után maradt hegekkel. Szája és szeme köré neki is piros foltokat festett a puska lövés. – Az isten verje meg! Minek szólítottál a nevemen?

– Én... én nem... – hebegett a sportcipős. – Bocs.

– Nem mondjuk el senkinek – hajtotta le a fejét Samantha, mintha ezzel is jelezni akarná, hogy nem látta a férfi arcát. – Nem mondjuk el senkinek. Megígérem.

– Épp most lőttem cafattá az anyádat, kisanyám! Tényleg azt hiszed, hogy kimehetsz innen élve?

– Ne! – kiáltotta a sportcipős. – Nem ezért jöttünk.

– Haver, én azért jöttem ide, hogy kiegyenlítsünk bizonyos számlákat. De most az az érzésem, Rusty Quinn fog fizetni nekem – felelte Zach, körülhordozva a helyiségben hideg, szürke tekintetét.

– Nem! – tiltakozott a sportcipős. – Megmondtam neked, hogy...

Zach úgy hallgattatta el, hogy az arcába nyomta a puskát.

– Te nem látod az összefüggéseket. Ezek után el kell tűnnünk a városból, és ahhoz rohadt sok pénz kell. És mindenki tudja, hogy Rusty Quinn készpénzt tart a házában.

– Az a ház leégett – bökte ki Samantha önkéntelenül. Előbb hallotta meg a szavakat, mint hogy rájött volna, az ő száját hagyták el. – Minden elégett.

– Bassza meg! – ordította Zach. – Bassza meg!

Karon ragadta a sportcipőst, és kivonszolta a folyosóra. Közben a puska csöve mindvégig a lányokra irányult, a férfi ujjá pedig ott volt a ravaszon. Dühös suttogásba kezdtek, amit Samantha világosan hallott, de agya nem volt hajlandó értelmezni a szavakat.

– Ne – rogyott a földre Charlotte. Remegő kezével megfogta anyja kezét. – Ne halj meg, anya! Kérlek! Szeretlek! Annyira szeretlek!

Samantha a plafont bámulta, melyet vörös csíkok szeltek keresztül-kasul. Könnyek folytak végig az arcán, eláztatva egyetlen pólója nyakát, mely megmenekült a tűztől. Hagyta, hogy elárassza a gyász, mielőtt újra elfojtaná. Gamma elment, ők egyedül vannak a házban a gyilkosával, a seriff embere pedig biztos nem jön el.

Ígérd meg, hogy mindig vigyázni fogsz Charlie-ra!

– Kelj fel, Charlie! – húzta meg Samantha a húga karját, miközben tekintetét elfordította, mert nem bírta Gamma feltépett mellkasára nézni, melyből úgy meredtek elő a törött bordák, mint a fogak.

Tudtad, hogy a cápák foga pikkelyből van?

– Kelj fel, Charlie – suttogta Sam.

– Nem tudok. Nem tudom elengedni...

Sam visszarángatta hűgát a székre. Száját a fülére szorítva súgta:

– Fuss, amint lehet! – Annyira halkán mondta, hogy szinte nem is jött ki hang a száján. – Ne nézz vissza, csak fuss!

– Mit pusmogtok ti ketten? – nyomta Zach a puskát Sam homlokához. A fém forró volt még, a csőre ráégett Gamma húsának néhány foszlánya. Olyan szaga volt, mint a grillezett húsnak. – Mit mondtál neki, mit csináljon? Fusson el? Próbáljon megszökni?

Charlotte ijedt hangot hallatott, szája elé kapta a kezét.

Zach most hozzá fordult.

– Mit mondott, kislány, mit csinálj?

Sam gyomra görcsbe rándult attól, ahogy a férfi hangja ellágyult, mikor a húgához beszélt.

– Halljam, picinyem! – folytatta Zach, s tekintete Charlie lapos mellére, keskeny derekára vándorolt. – Nem lehetnének barátok?

– Ha-hagyja abba! – dadogta Sam. Izzadt, reszketett. Charlie-hoz hasonlóan ő is majdnem elvesztette uralmát a hólyagja felett. A puska csövet már-már fúrónak érezte, mely kerek lyukat üt a koponyáján. Mégis vette a bátorságot, hogy megszólaljon. – Hagyja békén!

– Hozzád beszéltem, szuka? – nyomta még erősebben Sam fejéhez Zach a puskacsövet, mígnem az már kénytelen volt felemelni az állát. – Igen?

Sam ököibe szorította mindkét kezét. Ennek véget kell vetnie. Meg kell védenie Charlotte-ot.

– Hagyjon minket békén, Zachariah Culpepper! – mondta határozottan. Maga is meglepődött, hogy ellenkezni mer. Nagyon félt, de a félelménél is erősebb volt benne a harag. Ez a férfi meggyilkolta az édesanyjukat, most pedig szemtelenül bámulja a hűgát. Az imént közölte velük, hogy nem mennek ki innen élve. Samanthának eszébe jutott az övébe rejtett kalapács; elképzelte, hogyan verné be vele Zach fejét. – Pontosan tudom, ki vagy, te perverz rohadék!

A férfi meghökkent a szavak hallatán, s harag torzította el az arcát. Olyan erővel szorította a puskát, hogy elfehéredtek az ujjai, de a hangja nyugodt maradt.

– Letépem a szemhéjadat, aztán nézheted, ahogy a késem nyelével szabadítom meg a hűgodat a szüzességétől.

Sam tekintete a férfiéba kapcsolódott. A fenyegetést fülsiketítő, nehéz csend követte. Sam

képtelen volt félrenézni. A félelem pengéként hasított a szívébe. Életében nem találkozott még ilyen gonosz alakkal.

Charlie nyöszörögni kezdett.

– Zach! – intette társát a sportcipős. – Ugyan már, ember! – Várt; mindannyian vártak. – Megállapodtunk, nem emlékszel?

Zach nem mozdult. Egyikük se mozdult.

– Megállapodtunk – ismételte a sportcipős.

– Hogyne – törte meg Zach a csendet, majd engedte, hogy a sportcipős kivegye a puskát a kezéből. – És rendes ember állja a szavát.

Már majdnem elfordult, ám akkor keze ostorként lendült előre, megragadta Sam arcát. Ujjai úgy fonódtak a koponyája köré, mintha labda lenne, s olyan erővel lökték hátra a lányt, hogy felborult a szék, és Sam feje nekivágódott a mosogató peremének.

– Még most is úgy gondolod, hogy perverz vagyok? – nyomta be Sam orrát a tenyerével. Ujjai forró tűkként fúródtak a szemgödrébe. – Van még más is, amit mondani szeretnél rólam?

Samantha kinyitotta a száját, de levegőt se kapott, hogy sikítani tudjon. Fájdalom hasított az arcába, mikor a férfi a szemhéjába vágta körmeit. Megragadta a vastag csuklókat, megpróbálta megrúgni Zachet, megkarmolni, megütni, csak hogy szűnjön a fájdalom. Vér csorgott lefelé az arcán. Zach keze megremegett, s még nagyobb erővel nyomta ujjait a szemgolyóira, mintha fel akarná tolni őket az agyába. Behajlított ujjakkal próbálta letépni a Samantha szemhéját; a lány érezte, ahogy körmei felsértik a szemét.

– Hagyja abba! – üvöltötte Charlie. – Hagyja abba!

A nyomás ugyanolyan hirtelen szűnt meg, mint ahogy elkezdődött.

– Sammy! – Charlie kétségbeesetten kapkodó, meleg lélegzete súrolta Sam arcát, majd érezte, hogy a húga simogatja. – Sam? Nézz rám! Látsz? Nézz rám, kérlek!

Sam óvatosan megpróbálta kinyitni a szemét. Felszakadt a szemhéja, szinte cafatokban lógott. Olyan érzése volt, mintha régi csipkén nézne keresztül.

– Ez meg mi a franc? – kérdezte Zach.

A kalapácsról beszélt, mely közben kiesett Sam nadrágderekéből. Felkapta a földről, szemügyre vette fából készült nyelét, majd jelentőségteljes pillantást vetett Charlie-ra.

– Hm, vajon mihez is tudnék kezdeni ezzel?

– Elég! – ragadta meg a sportcipős a kalapácsot. Nagy erővel hajította a folyosóra. Hallgatták, ahogy a fém kalapácsfej végigcsúszik a keményfa padlón.

– Csak szórakoztam egy kicsit, tesó – mondta Zach.

– Mindketten álljatok fel! – utasította a lányokat a sportcipős. – Vessünk ennek véget!

Charlie nem mozdult a földről, Sam pedig a vért igyekezett kipislogni a szeméből. Alig látott, nemhogy mozogni tudott volna. A plafonról lógó lámpa fénye forró olajként égette a szemét.

– Segítsd fel! – utasította Zachet a sportcipős. – Megígérted, haver! Ne csinálj nagyobb bajt, mint amekkora már úgyis van!

Zach akkorát rántott Sam karján, hogy az majdnem kiugrott a helyéből. A lány nagy nehezen feltápáskodott, s az asztalba kapaszkodva megállt. Zach az ajtó felé kezdte taszigálni. Sam nekiütközött egy széknek, mire Charlie a keze felé kapott.

A sportcipős kinyitotta az ajtót.

– Indulás!

Nem volt más választásuk, menniük kellett. Charlie lépett ki először, s oldalazva lesegítette Samet a lépcsőn. A konyhai lámpa éles fényét maga mögött hagyva Sam szeme már nem lüktetett annyira. Viszont nem alkalmazkodott a sötéthez: hol ki tudta venni az árnyakat, hol nem.

Most épp edzésen kellene lenniük. Életükben először könyörögtek Gammának, hogy hagyja őket lógni, és mi lett a vége? Anyjuk halott, őket meg puskával kíséri ki a házból az ember, aki fegyverrel jött törleszteni az adósságát.

– Látsz? – kérdezte Charlie. – Sam, látsz?

– Igen – hazudta a nővére, miközben csak kavargó fényeket látott; olyan volt, akár a diszkógömb,

csak szürkében és feketében.

– Erre! – parancsolta a sportcipős, de nem a behajtón álló öreg pickup felé vezette őket, hanem a ház mögötti mezőre. Káposztát, cirokot, görögdinnyét természetett ott az agglegény farmer. A vetőmagjai jegyzékét megtalálták az emeleten egy szekrényben, melyben ezen kívül nem volt semmi más. Százhuszonhárom hektárnyi földjét a szomszéd gazda vette bérbe, így a ház körül több mint ezer hektár lett bevetve tavasszal.

Sam érezte meztelen talpa alatt a frissen megművelt földet. Charlie-nak dőlt, aki szorosan fogta a kezét. Másik kezét Sam előrenyújtotta oktalan félelmében, hogy nekimegy valaminek a nyílt mezőn. Minden lépéssel rosszabbul látott, ahogy távolodtak a kivilágított háztól. Charlie is csak egy szürke folt volt, a sportcipőst magas, sovány alakjáról ismerte meg. Olybá tűnt, mint egy hatalmas grafitceruza. Zach Culpepper pedig a gyűlölet fenyegető, fekete négyzeteként jelent meg előtte.

– Hova megyünk? – kérdezte Charlie.

Sam érezte, hogy a hátába nyomódik a puskacső.

– Csak menjetek tovább! – hangzott Zach válasza.

– Én ezt nem értem – folytatta Charlie. – Mért csinálják ezt?

Szavait a sportcipőshöz intézte. Samhez hasonlóan felismerte, hogy bár a fiatalabb férfi a gyengébb, valamiért mégis ő irányít.

– Mit ártottunk maguknak, uram? Még csak gyerekek vagyunk. Nem ezt érdemeljük.

– Pofa be! – figyelmeztette Zach. – Mind a ketten fogjátok be!

Sam még erősebben szorította Charlie kezét. Most már teljesen vak volt, és az is marad örökre. Igaz, ez az „örökre” nem tart sokáig. Meglazította ujjait Charlie tenyere körül, szó nélkül sugallva hűgának, hogy figyeljen, és vegye észre az első alkalmat a menekülésre.

Gamma két nappal korábban mutatott nekik egy helyrajzi térképet a területről, a beköltözésük napján. Meg akarta velük kedveltetni a vidéket, a sok szép helyet, melyet idővel fel tudnak fedezni. Sam most megpróbálta felidézni a főbb jellegzetességeket, keresve a menekülés útját. A szomszéd szántója túlnyúlt a horizonton. Teljes egészében nyílt terep volt; ha Charlie arrafelé kezd futni, garantáltan golyót kap a hátába. A birtok jobb szélét fák szegélyezték, sűrű erdő, amelytől Gamma óvta őket, mert biztos tele van kullancssal. Az erdő túloldalán patak futott, melyet csőben vezettek át egy oszlopokon álló meteorológiai megfigyelőállomás alatt, majd eljutott egy leburkolt, bár ritkán használt útig. Fél mérföldnyire északra elhagyatott csűr állt, két mérföldnyire keletre pedig egy másik gazdaság. Aztán volt még egy mocsaras horgászó, nyilván békákkal tele, fölötte alighanem pillangók röpködnek. Ha türelmesek, talán még őzeket is látnak ezen a mezőn, mondta Gamma. Az úttól maradjanak távol. Aztán jött a versike az erdő mérgező növényeiről, például a kiütéseket okozó mérges szömörcéről: „Ha háromlevelű, szaladj; ha öt, érezd jól magad!”

Könyörgök, menekülj! – kérte Sam gondolatban Charlie-t. – *Könyörgök, ne nézz hátra, hogy lásd, mögötted vagyok-e!*

– Mi az? – kapta fel a fejét Zach.

Mindannyian a hang felé fordultak.

– Egy autó – felelte Charlie, de Sam csak a lámpáit látta lassan haladni a ház felé a behajtón.

Vajon a seriff embere? Vagy valaki hazahozta apát?

– A francba! Mindjárt odaérnek a kocsimhoz – szisszent fel Zach, majd az erdő felé kezdte taszigálni a lányokat. A puskacsővel ösztökélte őket gyorsabb haladásra. – Szaporábban, vagy már itt kaptok a szemetek közé!

Már itt.

Charlie megdermedt ezektől a szavaktól, s megint összekoccantak a fogai. Felfogta végre, mi történik velük: a halálba masíroznak az erdőn át.

– Van más megoldás is – szólalt meg Sam.

A sportcipőshöz beszélt, mégis Zach volt az, aki felhorkant.

– Megteszem, amit csak akarnak – folytatta Sam, miközben anyja szavai csengtek a fülében.

– Bármit.

– Baromság! – mondta Zach. – Nem gondolod, hogy amúgy is elveszem, amit akarok? Hülye liba!

Sam tovább próbálkozott.

– Nem fogjuk elmondani, hogy maguk voltak. Azt mondjuk majd, hogy végig magukon volt a maszk, és...

– A kocsimmal a felhajtón és a halott anyáddal a házban? – horkantott Zach. – Ti Quinnek mind átkozottul okosnak képzelitek magatokat. Azt hiszitek, bármiből ki tudjátok magatokat dumálni.

– Hallgasson ide! – könyörgött Sam. – Maguknak úgyis el kell tűnniük a városból. Nincs értelme még minket is megölni – mondta, majd a sportcipőshöz fordult. – Kérem, gondolja át! Elég, ha megkötöznek bennünket, és otthagynak valahol, ahol nem találnak meg egyhamar. Mindenképp el kell hagyniuk a várost, nem hiányzik, hogy még több vér tapadjon a kezükhöz.

Sam a válaszra várt; mindannyian vártak.

A sportcipős megköszöri a torkát, mielőtt válaszolt.

– Sajnálom.

Zach győzedelmesen felnevetett.

Sam azonban nem adhatta fel.

– Legalább a húgomat engedjék el! – Nyelni kellett, hogy folytatni tudja. – Tizenhárom éves, még gyerek.

– Nekem nem tűnik gyereknek – vigyorgott Zach. – Csinos cickói vannak.

– Fogd be! – figyelmeztette a sportcipős. – Komolyan mondom.

Zach cuppogó hangot hallatott.

– Nem fogja elmondani senkinek – erősködött Sam. – Azt mondja majd, hogy idegenek voltak. Ugye, Charlie?

– Feketék? – firtatta Zach. – Mint akit az apátok felmentetett a gyilkosság alól?

Charlie köpött egyet.

– Úgy, mint téged, mikor kislányoknak mutogattad a farkadat!

– Charlie! – csitította a húgát Sam. – Könyörgök, maradj csendben!

– Hadd mondja csak! – mondta Zach. – Szeretem a harcias pipiket.

Charlie elhallgatott, és csendben is maradt, ahogy haladtak egyre beljebb az erdőben.

Sam szorosan a nyomában lépdelt, és minden erejével azon volt, hogy találjon egy érvet, amellyel meggyőzheti a puskás embereket, hogy nem kell megtenniük, amire készülnek. Zach Culpeppernek azonban igaza volt: az a teherautó a háznál mindent megváltoztatott.

– Nem – suttogta maga elé Charlie. Az volt a szokása, hogy hangosan kimondta, mire jutott a vita során, amit saját magával folytatott.

Könyörgök, fuss! – sürgette Sam gondolatban. – *Teljesen rendben van, ha nélkülem menekülsz.*

– Mozogjatok! – bökte hátba Zach a puskával Samet, mire az gyorsabb tempóra váltott.

Fenyőtüskék fúródtak a lábába, amint egyre mélyebbre hatoltak az erdőbe. A levegő is mind hűvösebb lett. Sam lehunyta a szemét, mert úgysem látott. Hagyta, hogy Charlie vezesse az erdőn át. Levelek zizegtek körülöttük, kidőlt fákon kellett átlépniük, és átgázoltak egy keskeny vízfolyáson, mely talán a farmtól haladt a patakig.

Fuss, fuss, fuss! – imádkozott Sam magában Charlie-nak. – *Kérlek, fuss!*

Charlie hirtelen megtorpant, s átölelte Sam derekát.

– Sam... – mondta. – Ott egy lapát. Egy lapát!

Sam nem értette. Ujjjaival megérintette a rászáradt vértől leragadt szemhéját. Finoman megnyomkodta, és most ki tudta nyitni.

A halvány hold kékes fénybe borította az előttük elterülő tisztást. Több volt ott egy lapátnál: egy nagy halom föld hevert egy frissen kiásott gödör mellett.

Egy gödör.

Egy sír.